

Arrest

nr. 119 591 van 26 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 juli 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat D. HANNEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, dient op 19 september 2011 een eerste asielaanvraag in tot erkenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 25 oktober 2011 neemt de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 25 juli 2013 dient de verzoekster een tweede asielaanvraag in. Op 30 juli 2013 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en

Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing tot weigering van inoverwegingname van verzoeksters tweede asielaanvraag, die dezelfde dag aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht.

Dit is thans de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten A. J. geboren te (...)

en van nationaliteit te zijn : Servië

die een asielaanvraag heeft ingediend op 25/07/2013 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 19 september 2011 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 23 september 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 25 oktober 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 25 juli 2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een oproep dd. 23/06/2010 en een oproep dd. 04/11/2009 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag, net als zij de redenen die er geweest zouden zijn voor het bestaan van deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een paspoort van haar man dd. 16/11/2001 en een paspoort van haar zoon dd. 13/09/2010 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op haar motieven waarbij opgemerkt moet worden dat over deze motieven reeds geoordeeld werd door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene ingaat op haar gezondheidstoestand waarbij opgemerkt moet worden dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 05/07/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.

Brussel, 30.07.2013”.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

2.2. De verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Zij licht haar middel als volgt toe:

"Tegenpartij heeft geweigerd de asielaanvraag van verzoeker in overweging te nemen omdat de nieuwe gegevens, die verzoeker naar voren brengt, niet nieuw zouden zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Deze stelt dat "de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen".

Aangaande de oproep dd. 23.06.2010 en het oproep dd. 04.11.2009, die verzoeker naar voren bracht, stelt tegenpartij dat "verzoeker deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, net als hij de redenen die er geweest zouden zijn voor het bestaan van deze argumenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag".

Deze argumentatie kan niet worden aanvaard.

Het is onbetwistbaar dat de echtgenoot van verzoekster sinds 15.01.2009 in België is, en dus de oproepen dd. 04.11.2009 en dd. 23.06.2010, die de echtgenote van verzoekster betreffen, niet had kunnen naar voren brengen bij zijn eerste asielaanvraag, omdat ze hem toen niet bekend waren. Daarenboven kon de echtgenoot van verzoekster de oproepen alleen maar met de hulp van zijn broer ontvangen. Deze leeft in Canada, is naar Ternovc op vakantie gegaan en heeft daar contact opgenomen met een advocaat, die de oproepen kon ontvangen.

Dat deze stukken in verband staan met het relaas van de eerste asielaanvraag van de echtgenote van verzoekster blijkt duidelijk en kan niet worden betwist.

Verzoekster had haar eerste asielaanvraag op de asielaanvraag van haar echtgenoot gesteund.

De argumentatie, die voor de echtgenote van verzoekster geldt, is dus ook voor verzoekster van toepassing.

Tegenpartij blijkt dit niet te hebben in overweging genomen.

Tegenpartij had tenminste moeten nagaan of verzoekster of haar echtgenoot in staat was deze gegevens te verstrekken tot staving van haar vorige asielaanvraag of de asielaanvraag van haar echtgenote.

Dit is in casu niet het geval.

De bestreden beslissing schendt dus artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. (in deze zin: R.v.St. (Ile k.) nr. 88.870, 11 juli 2000, A.P.M. 2000 (samenvatting), 143): "Deze bepaling kent oan de minister of aan diens gemachtigde een beoordelingsbevoegdheid toe die zich ertoe beperkt te onderzoeken of de aangebrachte gegevens nieuw zijn. De minister moet uitmaken of de als nieuw voorgestelde gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure dan wel een nieuw bewijs aanbrengen van een vroegere situatie. Hij moet tevens nagaan of de vreemdeling niet in staat was deze gegevens te verstrekken tot staving van zijn vorige asielaanvraag."

Omdat de nieuwe stukken van groot belang zijn aangaande de asielaanvraag van de echtgenoot van verzoekster en niet kan worden bestreden dat verzoekster of haar echtgenoot deze stukken niet had kunnen naar voren brengen moet de asielaanvraag van verzoeker in overweging worden genomen.

De bestreden beslissing moet dus worden vernietigd."

3.2. In de mate dat de verzoekster aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

3.3. Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals van kracht op de datum van de thans bestreden beslissing, is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag en luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet aan de verweerder toekent, is beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

3.4. Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen; hieruit volgt dat het begrip “*nieuw gegeven*” niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610);
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.5. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster ter gelegenheid van haar tweede asielaanvraag verwijst naar stukken die haar echtgenoot voorlegde naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag, namelijk twee oproepen, respectievelijk van 23 juni 2010 en 4 november 2009 en een paspoort van haar echtgenoot van 16 november 2001. De verzoekster legt tevens een paspoort voor van haar minderjarige zoon.

Zij legde tevens de volgende verklaringen af:

“Op basis van welke nieuwe elementen (feiten, documenten of andere stukken) vraagt u opnieuw asiel aan? Geef kort een overzicht van deze elementen. Houden deze verband met uw eerdere aanvra(a)g(en)? Indien ja, licht dit verband toe? Waarom kon u deze elementen niet eerder aanbrengen?

Ik heb geen nieuwe elementen.

Vragen bij documenten: welke? Originelen of kopie? Indien kopie, waar is het origineel? Hoe ontvangen? Wanneer ontvangen? Bewijs van ontvangst? Gedateerd? Wordt uw naam hierin vermeld? Waarom legt u dit document voor? Inhoud?

Ik heb geen nieuwe documenten, mijn man wel. Hij zal ze aanbrengen.

Wat vreest u bij uw terugkeer naar uw land van herkomst? Wat denkt u dat er bij een eventuele terugkeer zou kunnen gebeuren? Waarop baseert u uw vermoeden?

Als we teruggestuurd worden zal mijn man gearresteerd worden door de Servische politie. Waarop baseert u dit vermoeden?

De broer van mijn man woont dichtbij ons huis in Ternovc en heeft de politie daar gezien. Wanneer?

Ik weet geen details mijn man weet meer.

Zijn er behalve voorgaande gegevens nog elementen die u wenst aan te brengen met betrekking tot deze meervoudige asielaanvraag? Welke? Licht deze toe.

Ik ben in 2012 geopereerd aan een tumor hier in België.

Ik moet hier verder behandeld worden de volgende 3 a 5 jaar hiervoor.

Kan deze behandeling verder gezet worden in Servië?

Neen, zieke mensen sturen ze weg uit het land.

Ik durf niet naar een dokter gaan daar.

Heeft u een document bij die aangeeft dat u hier behandeling nodig heeft? Neen de dokter heeft gezegd dat ik om de 6 maand op controle moet.

Heb u contacten met uw land van herkomst ? Indien niet, waarom niet ? Indien wel, met wie, sinds wanneer, met welke regelmaat, waarover praat u ? Als het contact recent is, hoe hebt u het contact hersteld en waarom ? Met familie. Vooral mijn moeder.

Regelmaat? Af en toe want telefonisch contact is duur

Waarover praten jullie? Gezondheidsproblemen.”

3.6. De verzoekster betoogt dat haar echtgenoot sinds 15 januari 2009 in België verblijft en dat hij bijgevolg de oproepen van 4 november 2009 en 23 juni 2010 niet naar voor kon brengen bij de eerste asielaanvraag, omdat ze hem niet bekend waren. De echtgenoot van de verzoekster zou bovendien deze documenten alleen maar dankzij de hulp van zijn broer ontvangen kunnen hebben. Deze stukken staan in verband met het relaas dat werd gevoerd tijdens de eerste asielaanvraag en het kan volgens de verzoekster niet worden betwist dat hij deze stukken niet eerder naar voor heeft kunnen brengen. De eerste asielaanvraag van de verzoekster was gebaseerd op de aanvraag van haar echtgenoot. De argumentatie die voor haar echtgenoot geldt, zou dus ook voor de verzoekster van toepassing moeten zijn. De verzoekster meent dat haar tweede asielaanvraag op basis van de genoemde stukken door de verweerder in overweging diende te worden genomen.

3.7. De Raad wijst er op dat het begrip “*nieuw gegeven*” niet omvat dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘*nieuwe gegevens*’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verweerder begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Aan de hand van eerdere beslissingen kan onderzocht worden of de nieuwe elementen blijken kunnen geven van aanwijzingen van gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS (cass) 3 november 2009, nr. 4987).

3.8. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de echtgenoot van de verzoekster inderdaad sinds 15 januari 2009 in België verblijft en dat hij op die datum een eerste maal asiel aanvraag. De Raad stelt vast dat de laatste mogelijkheid die de echtgenoot van verzoekster had om documenten voor te leggen voor het afsluiten van de eerste asielprocedure de terechtzitting op de Raad op 22 december 2010 was. De data die op de oproepen vermeld staan, zijn respectievelijk 4 november 2009 en 23 juni 2010. Gelet op het feit dat de echtgenoot van de verzoekster geen begin van bewijs bijbrengt waaruit blijkt dat hij deze documenten na 22 december 2010 ontving, is de Raad van oordeel dat de verzoekster niet aantoonbaar dat de gemachtigde van de staatssecretaris in casu op kennelijk onredelijke wijze of op foutieve gronden zou hebben geoordeeld dat *“Overwegende dat de betrokkene een oproep dd. 23/06/2010 en een oproep dd .04/11/2009 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag, net als zij de redenen die er geweest zouden zijn voor het bestaan van deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag.”* De verzoekster beperkt zich tot blote beweringen, zonder deze enigszins te staven met enig begin van bewijs. Het niet concreet onderbouwde betoog van de verzoekster volstaat dan ook niet om de wettigheid bestreden beslissing te vitiëren.

3.9. Waar de verzoekster betoogt dat de stukken in verband staan met het relaas van de eerste asielaanvraag en niet betwist kunnen worden, en zij stelt dat de verweerder had moeten nagaan of de verzoekster en haar echtgenoot niet in staat waren deze gegevens te verstrekken tijdens hun vorige asielaanvraag, is de Raad van oordeel dat de verzoekster met deze bewering geenszins aannemelijk maakt dat de gemachtigde niet onderzocht heeft of ze deze gegevens niet eerder had kunnen aanvoeren. De verzoekster verwees in haar aanvraag naar de stukken die haar echtgenoot zou neerleggen bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag: *“Vragen bij documenten: welke? Originelen of kopie? Indien kopie, waar is het origineel? Hoe ontvangen? Wanneer ontvangen? Bewijs van ontvangst? Gedateerd? Wordt uw naam hierin vermeld? Waarom legt u dit document voor? Inhoud? Ik heb geen nieuwe documenten, mijn man wel. Hij zal ze aanbrengen”* (Dienst Vreemdelingenzaken, “verklaring meervoudige aanvraag”, 26 juli 2013, vraag 17-18).

De echtgenoot van de verzoekster werd duidelijk gevraagd bij het indienen van zijn tweede aanvraag waarom hij de stukken niet eerder heeft voorgelegd:

“Waarom niet eerder aangebracht? Ik had niemand in Servië die dit document kon bekomen.

Mijn advocaat die ik vroeger had is overleden

Hoe bekomen? Mijn broer (A. H.) momenteel in Servië verblijft heeft deze documenten via een advocaat verkregen” (Dienst Vreemdelingenzaken, “verklaring meervoudige aanvraag”, 26 juli 2013, vraag 17).

Dat de verweerder niet onderzocht of de verzoekster en haar echtgenoot deze gegevens niet eerder hadden kunnen aanvoeren, blijkt bijgevolg niet uit de stukken van het administratief dossier. Bovendien dient er op te worden gewezen dat de bewijslast voor het aantonen van de aanwezigheid van nieuwe elementen in de zin van artikel 51//8 van de vreemdelingenwet op de aanvrager rust (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Het is aan de aanvrager om op duidelijke wijze aan te geven dat er in zijn of haar geval nieuwe elementen aan de orde zijn die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen én die bovendien ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In dit kader kwam het aan de verzoekster toe om in het kader van haar tweede asielaanvraag aan te tonen dat zij nieuwe documenten heeft die zij niet eerder kon voorleggen.

Wat de verwijzing naar en het citeren uit een arrest van de Raad van State betreft, wijst de Raad er op dat de verzoekster met het louter verwijzen en citeren van rechtspraak geenszins *in concreto* de motieven van de bestreden beslissing kan weerleggen en zij hiermee nog niet aantoonbaar dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld. Daarenboven wijst de Raad er op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking hebben.

De verzoekster toont niet aan dat de verweerder op kennelijk onredelijke wijze of op foutieve gronden zou hebben geoordeeld dat zij niet heeft aangetoond dat zij de oproepen reeds naar voor kon brengen

tijdens haar eerste asielaanvraag en dat zij ook de redenen voor het bestaan van deze oproepen eerder had kunnen naar voren brengen.

Daarnaast stelt de Raad vast de bestreden beslissing vermeldt dat de verzoekster "(...) *opnieuw ingaat op haar motieven waarbij opgemerkt moet worden dat over deze motieven reeds geoordeeld werd door de Belgische asielinstanties*". Er kan niet vastgesteld worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk oordeelde door in de bestreden beslissing vast te stellen dat de verzoekster, door opnieuw in te gaan op haar initiële asielmotieven haar asielmotieven die reeds door de asielinstanties werden beoordeeld, geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging bestaan in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.10. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Een schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE